

Publicerad 2009-07-15 12:21 av Grubbelmia

Vidrig

Långsamt fimpade du din Bellman i den tomma matjesillburken. Din blick var långt borta, när du öppnade din mun och frågade:

"Vet du vem den vidrigaste människan jag träffat är?"

Jag suckade, och undvek att svara. Tänkte att "här kommer det igen... snacket om ditt ex".

"Jo, den vidrigaste människan jag träffat - är mig själv", sa du kallt.

Frös till där i den ljumma sommarnatten. Gatulampan utanför balkongen, blinkade till. En ensam katt strosade sakta över gräsmattan.

Vilka ord...

Vilken självinsikt.

Vilket djup.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Grubbelmia med Poeter.se id #29482 innehar upphovsrätten